

Τούς κάνουν καρδιά κ' ἐλπίδα πῶς θ' ἀνταμωθοῦν, τούς λέν νά μὴν ἔχουν πόθο 'ς τὴ ζωὴ, πόθο κακόν, καὶ τὴ φθονήσουν.

Τούς καλοῦν γιὰ λίγο νά χαροῦν καὶ κείνοι 'ς τὴ χαρά, νά δώσουν καλὴ εὐχὴ καὶ μοῖρα 'ς τὴν ὁμορφὴ νύφη.

Τούς βάνουν 'ς τὸ πλευρὸ ψητὰ νά φᾶν, τούς χύνουν 'ς τὸ κεφάλι κρασί μαῦρο νά τούς δροσίσουν.

Καὶ σὰν τούς πάρουν τὴν εὐχὴ, βγαλμένη εὐχὴ ἀπ' τὸν ἄλλον κόσμο, ποῦ τὴ λέν κι' αὐτὴ μὲ τὸ τραγοῦδι, καὶ τούς δώσουν τὸ ὑστερνὸ χαιρέτημα καὶ τούς ποῦν τὸ ὑστερνὸ μοιρολόγι, τότε γυρίζουν καὶ πᾶν τὴ νύφη 'ς τὸ γαμπρό, ποῦ μὲ λαχτάρᾳ τὴν περιμένει.

— Πέρα 'ς τὸ Περίμορφο χωριό. ποῦ βρίσκεται 'ς τὸν ξακουσμένον τόπο, ἅμα ἔχουν χαρὰ δὲ λησμονοῦν τὴ λύπη, καὶ πάλι δὲ διώχνουν κι' ἀπὸ τὴ λύπη τὴ χαρὰ.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

HYACINTHUS

ΜΕΛΩΔΙΑ Π. ΜΠΕΤΣΟΥ

Λουλοῦδι φθινοπωρινὸ
 δυατσίντο μου δροσᾶτο,
 ποῦ 'σαι τοῦ κάμπου εὐμορφιά,
 καὶ χάρη μοναχί,
 τὴ μοναξιά σου λαχταρῶ
 τὸ φύλλο τὸ χιονᾶτο,
 ζηλεύω τὴν ἀφάνεια σου
 σὰν ἴσκιος τὴν ψυχί.

Ὀλόλευκο λουλοῦδι μου
 δυατσίντο μου χιονᾶτο,
 ἐσὸ δακρύζεις μὰ γιὰ μὲ
 εἶσαι δροσιὰ γεμᾶτο.
 Κ' ἐγὼ στὴν πλᾶσι ζήτησα
 δροσιὰ νά μὲ ποτίση,
 μὰ ὅση κι' ἂν ἐμάζεψα
 τὴν ἔχω δάκρυα χύσει.

Λουλοῦδι ποῦ μὲ σταματᾶ
 ἢ τρυφερὴ θωρηά σου
 σὲ κήπους, ὅπου κι' ἂν σὲ βρῶ,
 σ' ἐρημικὴ φωλιὰ
 ἢ ὄψι σου γλυκύτερη
 κ' ἐκεῖν' ἢ εὐωδιά σου
 Φέρνουν στὸν νοῦ μου σὲ ὄνειρο
 ἐνθύμησι παληά!

A. X. B.